

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΠΑΣΧΟΣ ΜΑΝΔΡΑΒΕΛΗΣ

Απάτες και αυταπάτες

Πριν γίνει κυβέρνηση ήταν ανέκδοτο, σαν αυτά που λένε τα πισιρίκια στα νηπιαγωγεία και χαχανίζουν χαριτωμένα: ήταν ένας που περπατούσε με δεμένα τα μάτια και μονολογούσε «θα πέσω, θα πέσω, ωχ Θεέ μου, θα σκοντάψω και θα πέσω...». Πραγματικά, κάποια στιγμή σκοντάφτει και πέφτει, και όταν σηκώνεται λέει στους γύρω του: «Δεν σας το έλεγα εγώ ότι θα πέσω;»...

«Το πρόβλημα με τα πολιτικά ανέκδοτα είναι ότι εκλέγονται», είχε πει κάποιος Αμερικανός επιχειρηματίας, αλλά ειδικά στην Ελλάδα το πρόβλημα είναι ότι εκλέγονται και τα ανέκδοτα του νηπιαγωγείου. Έτσι και ο υπουργός Εσωτερικών

(Δημόσιας Διοίκησης κ.λπ.) Πάνος Σκουρλέτης έκανε αυτό το ολίγον σαχλό ανεκδοτάκι πολιτική πραγματικότητα. «Ακούγεται, αυτές τις ώρες που μιλάμε, από κάποιες φωνές, ότι ενδεχομένως να χρειαζόμαστε άλλο ένα νέο μνημόνιο... Μα αυτό δεν λέγαμε; Αυτό δεν λέγαμε το '10, το '11, ότι η αποτυχία αυτής της πολιτικής είναι ότι γεννάει την ανάγκη για μια νέα συνταγή ακριβώς ίδια με την προηγούμενη; Για ένα νέο μνημόνιο, για μια ανακύκλωση της λιτότητας;» διερωτήθηκε ο κ. Σκουρλέτης και πρόσθεσε: «Νομίζω ότι βρισκόμαστε ακριβώς σε αυτή τη στιγμή... Δεν το γνωρίζαμε όταν αναλαμβάναμε την κυβέρνηση; Βεβαίως το γνωρίζαμε».

Με άλλα λόγια: εκεί που θα τελειώναμε με τα μνημόνια το 2015, καντάκωσαν την οικονομία με αποτέλεσμα να χρειαστεί ένα ακόμη πρόγραμμα στήριξης για να μας πουν ότι εμείς το λέγαμε από το 2010 και ότι θα χρειαστούμε κι άλλο μνημόνιο το 2017. Το θέατρο του παραλόγου; Ναι, με μεγάλες δόσεις κοροϊδίας εις βάρος του ελληνικού λαού και ιδιαίτερα εκείνων των εύπιστων που πίστεψαν ότι οι νυν κυβερνώντες θα καταργήσουν το μνημόνιο με ένα «άρθρο κι ένα νόμο».

Είχε πει πολλά ο ΣΥΡΙΖΑ προεκλογικώς για τα μνημόνια. Να δεχθούμε ότι ήταν αυταπάτες. Το να

συνεχίζουν όμως την άχαρη κουβέντα και μάλιστα στο συλ «εμείς το 'χαμε πει, όχι μόνο δεν θα σχίζαμε τα μνημόνια, αλλά θα τα υπογράφαμε δυο δυο», δεν μιλάμε πια για αυταπάτες, αλλά για καραμπινάτες πολιτικές απάτες...

Βεβαίως, μετά ο κ. Σκουρλέτης το γύρισε στην κλασική συριζαϊκή απάτη με τίτλο «παρερμηνεύθηκαν οι δηλώσεις μου»: «Τα συστημικά μέσα ενημέρωσης, σε συνεργασία με την τρόικα εσωτερικού, το ΔΝΤ και τον Σόιμπλε, προσπαθούν να κάνουν την επιθυμία τους πραγματικότητα... Ο ελληνικός λαός γνωρίζει ότι αυτοί που επιθυμούν ένα 4ο μνημόνιο είναι το ΔΝΤ, ο Σόιμπλε και η Νέα Δημοκρατία».

Η ΑΥΓΗ Παπαγεωργίου Γεωργία

Θέλουμε την Ένωση; Ίδού η απορία

Η εκλογή Τραμπ ήταν ένα σημάδι των Αμερικανών πολιτών στην οριοθέτηση του χώρου τους, μια επιλογή εσωστρέφειας της κοινωνίας. Αντίστοιχα και το δημοψήφισμα για το Brexit, καθώς και η άνοδος της Ακροδεξιάς στην Ευρώπη είναι γεγονότα που δεν αφήνουν περιθώρια αμφισβήτησης της νέας εσωστρεφούς πολιτικής περιόδου.

Η παγκόσμια πολιτική σκηνή σπάει σε κομμάτια. Η προσοχή στρέφεται από το διεθνικό στο εθνικό. Από το κεντρικό στο περιφερειακό. Διανύουμε την εποχή της εσωστρέφειας, όχι μόνο στην Ελλάδα. Η τάση αυτή είναι εξ ορισμού αντίθετη προς την ίδια την ύπαρξη της Ένωσης. Οι πολίτες των κρατών-μελών δεν ταιριάζουν. Το ερώτημα είναι: Θέλουν να ταιριάξουν; Θέλουν την Ένωση;

Η εκλογή Τραμπ ήταν ένα σημάδι των Αμερικανών πολιτών στην οριοθέτηση του χώρου τους, μια επιλογή εσωστρέφειας της κοινωνίας. Αντίστοιχα και το δημοψήφισμα για το Brexit, καθώς και η άνοδος της Ακροδεξιάς στην Ευρώπη είναι γεγονότα που δεν αφήνουν περιθώρια αμφισβήτησης της νέας εσωστρεφούς πολιτικής περιόδου.

Στη Γαλλία, υποστηρικτές του Εθνικού Μετώπου της Λεπέν κάνουν πολιτικό διάλογο με trolls και memes. Χαρακτηρίζουν δε τους αριστερούς συντηρητικούς. Παράδοξο, αλλά αυτό σηκώνει πολλή κουβέντα. Εκείνο που αλλάζει, επικαιροποιείται και ταιριάζει στη σύγχρονή του εποχή, είναι μοντέρνο. Εκείνο που διατηρεί επιχειρήματα και νοοτροπία, που δεν εναρμονίζεται με τις σύγχρονες συνθήκες απορρίπτεται ως αναχρονιστικό. Η στροφή προς τον συντηρητισμό ήταν πάντα η απάντηση της πολιτικής και των πολιτών όταν κάτι φόβιζε. Ο φόβος του πολέμου, ο φόβος της τρομοκρατίας. Δεν αναφέρεται ο φόβος της ένδειας από τη

στιγμή που οι οφειλέτες υψηλών αλλά και μικρών ποσών έπαψαν να πληρώνουν.

Η εσωστρέφεια καταλήγει δυστυχώς να πρωταγωνιστεί και στις τοπικές κοινωνίες, με τους τοπικούς άρχοντες να εκμεταλλεύονται τις συγκυρίες για πολιτικό όφελος. Γίνεται πια βίωμα για κάθε έναν πολίτη ξεχωριστά. Γίνεται ζήτημα προσωπικό. Γι' αυτό και σε τοπικές κοινωνίες ομάδες ακραίων ιδεολογιών εκμεταλλεύονται τις περιστάσεις και πολώνουν τους κατοίκους.

«Όταν είσαι στη Ρώμη, κάνε ό,τι κάνουν οι Ρωμαίοι» λέει μια βρετανική παροιμία. Στην περίπτωσή μας, αυτό θα σήμαινε εσωστρέφεια παντού. Την απάντηση όμως έδωσε η πόλη της Λιβαδειάς. Πριν από λίγους μήνες οι κάτοικοι διαμαρτυρήθηκαν γιατί πρόθεση του κράτους ήταν η δημιουργία hotspot σε χωράφια έξω από την πόλη, με ό,τι αυτό θα σήμαινε για τις συνθήκες διαβίωσής τους. Εν τέλει ο δήμος, όλες οι τοπικές παρατάξεις και οι σύλλογοι συμφώνησαν στην ομαλή ένταξη των προσφύγων στην πόλη με πλήθος δράσεων. Ενοικίασαν διαμερίσματα, ώστε να μπορούν να ζουν αξιοπρεπώς. Επιπρόσθετα, διοργανώνουν εκδηλώσεις για τη συγκέντρωση ρούχων, τροφίμων, φαρμάκων, αλλά και παιχνιδιών για τα παιδιά επ' αφορμής του Πάσχα. Σαφώς και υπήρξαν κάποιοι που διαφώνησαν και φοβήθηκαν. Όμως σήμερα, λίγους μήνες μετά, οι πρόσφυγες ζουν στις γειτονιές χωρίς να ενοχλούν και χωρίς να δημιουργούν επεισόδια. Όταν δεν ταιριάζουν οι άνθρωποι, μπορούν να συνυπάρξουν ειρηνικά, αρκεί να το θέλουν. Το ερώτημα είναι: Θέλουν;

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Ανακούφιση για τη συμφωνία

Οι δεύτερες σκέψεις -περισσότερο ψυχραιμες και με μακροπρόθεσμο ορίζοντα- φαίνεται ότι επικράτησαν στους Ευρωπαίους στη Βαλέτα, αφού επιτεύχθηκε μια πολιτική συμφωνία για την Ελλάδα και μάλιστα με περίπου συνοπτικές διαδικασίες. Φυσικά το γεγονός αυτό αποδεικνύει πως όταν υπάρχει πολιτική βούληση, όλα γίνονται.

Στην πραγματικότητα, και αυτό το υπονόησαν με τον τρόπο τους όλοι οι θεσμικοί παράγοντες στο Γιούρογκρουπ, η αβεβαιότητα που άρχισε να επικρατεί και πάλι σε ευρωπαϊκό επίπεδο λόγω της στασιμότητας στο θέμα της αξιολόγησης του ελληνικού προγράμματος, προκάλεσε επιπρόσθετους πονοκεφάλους στην ηγεσία της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Οι γαλλικές προεδρικές εκλογές στο τέλος του μήνα και οι γερμανικές εκλογές το φθινόπωρο, αλλά και η έναρξη των δύσκολων διαπραγματεύσεων με τη Βρετανία μετά το Brexit, είναι αρκετά κρίσιμα διακυβεύματα για να προστεθούν και άλλα.

Τα τεχνικά κλιμάκια αναμένονται για τις λεπτομέρειες της συμφωνίας, οι οποίες φυσικά δεν είναι καθόλου δευτερεύουσες, αλλά, όπως διαβεβαίωσε ο Ντάισελμπλουμ, δεν πρόκειται να εμποδίσουν τη διαδικασία. Ο Μοσκοβισί χαρακτήρισε τη συμφωνία «ισορροπημένη», ενώ ο Ευκλείδης Τσακαλώτος μίλησε για έναν συμβιβασμό ο οποίος «περιλαμβάνει στοιχεία που δεν ικανοποιούν και άλλα που ικανοποιούν την ελληνική πλευρά». Δηλαδή όπως κάθε συμβιβασμός.

Φυσικά κανείς δεν μπορεί να έχει ψευδαισθήσεις, αφού κάθε συμφωνία και κάθε συμβιβασμός ανάμεσα σε δύο αντίθετες πλευρές είναι πάντα ετεροβαρής. Αυτό δεν μειώνει την αξία των «αντισταθμιστικών μέτρων», τα οποία θα έρθουν ως βοήθεια στους πλέον απελπισμένους συμπολίτες μας. Και αυτό γιατί δεν ξεκινάμε σήμερα από μηδενική βάση, αλλά έχουμε ήδη πίσω μας επτά χρόνια σκληρής λιτότητας και περικοπών, οι οποίες έχουν καταστρέψει σημαντικό μέρος του κοινωνικού κράτους και έχουν μειώσει δραστικά το εισόδημα των νοικοκυριών.

Τα κόμματα της αντιπολίτευσης, όπως ήταν αναμενόμενο, επικρίνουν την κυβέρνηση ότι δεν διαπραγματεύτηκε επαρκώς, ότι άργησε και ότι φόρτωσε τη χώρα με επιπλέον μέτρα. Το ερώτημα βέβαια είναι τι διαφορετικό έχουν να προτείνουν. Όχι το ανεκδοτολογικό «άλλο μείγμα οικονομικής πολιτικής» του κ. Σαμαρά ή το σημερινό του κ. Μητσοτάκη, αλλά συνολικά για την πορεία της χώρας και τις προοπτικές της να βγει από την επιτροπεία και το καθεστώς μειωμένης κυριαρχίας.